

Frederick Forsyth

De Vos

A.W. Bruna Uitgevers

1

Niemand zag ze. Niemand hoorde ze. Dat was ook niet de bedoeling. De in het zwart geklede soldaten van de Special Forces slopen ongezien door de aardedonkere nacht naar het huis dat hun doel vormde.

In de meeste stadscentra is er nog wel iets van licht, zelfs diep in de nacht, maar dit was een buitenwijk van een Engels provinciestadje en alle openbare verlichting werd 's nachts om één uur uitgeschakeld. Dit was de donkerste tijd van de nacht, twee uur 's ochtends. Een eenzame vos zag hen voorbijkomen, maar zijn instinct waarschuwde hem zich niet met deze medejagers te bemoeien. Uit geen enkel huis kwam ook maar een streepje licht.

Ze kwamen twee mensen tegen die alleen over straat liepen, allebei dronken na een nachtelijk feestje met vrienden. De militairen losten op in de tuinen en struiken, verdwenen als zwarte schimmen in het donker, tot de wandelaars verder naar huis waren gezwakt.

Ze wisten precies waar ze waren, omdat ze de straten en het huis dat hun doel vormde urenlang tot in de kleinste details hadden bestudeerd. De foto's waren genomen vanuit voorbijrijdende auto's en overvliegende drones. Vele malen uitvergroott hadden ze aan de muur van de *briefing room* in Stirling Lines gehangen, het hoofdkwartier van de SAS net buiten Hereford, tot ze elke steen en stoeprand in hun geheugen hadden opgeslagen. De in zachte laarzen

gestoken mannen vielen niet en struikelden niet.

De groep bestond uit twaalf leden, onder wie twee Amerikanen, die waren toegevoegd op aandringen van het Amerikaanse team dat zich in de ambassade in Londen had geïnstalleerd. Er waren ook twee leden van het Britse SRR, het Special Reconnaissance Regiment, een eenheid die nog clandestieper was dan de SAS en de SBS, de Special Air Services en de Special Boat Services. De autoriteiten hadden ervoor gekozen de SAS te gebruiken, dat simpelweg bekendstond als 'het Regiment'.

Een van de twee leden van het SRR was een vrouw. De Amerikanen gingen ervan uit dat dit met gelijke rechten voor vrouwen te maken had. Het tegendeel was eigenlijk waar. Tijdens de observaties was het duidelijk geworden dat een van de bewoners van het huis dat hun doel vormde een vrouw was en zelfs de hardste Britse eenheden probeerden nog enigszins hoffelijk te zijn. De reden voor de aanwezigheid van het SRR, dat soms ook wel 'Hare Majesteits Inbrekers' werd genoemd, was dat ze een van hun vele talenten tentoon zouden kunnen spreiden, het zich illegaal toegang verschaffen tot een gebouw.

De missie bestond niet alleen uit het binnendringen van het huis en het overmeesteren van de bewoners, maar ook uit het ervoor zorgen dat een uitkijk binnen hen niet zou opmerken en dat niemand zou ontsnappen. Ze naderden het huis van alle kanten, verschenen precies tegelijkertijd bij het hek rond de tuin, zowel aan de voorkant en de achterkant als aan de zijanten, staken de tuin over en omsingelden het huis, zonder dat de burens of een bewoner hen ook maar hadden gehoord of gezien.

Niemand hoorde het zachte geknars van de diamanten punt van de glassnijder toen er een keurig cirkeltje mee in het keukenraam werd gesneden, net zomin als de zachte tik

toen de schijf met een zuignap werd weggetrokken. Een in een handschoen gestoken hand verdween door het gat om het raam van binnenuit te ontgrendelen. Een zwart silhouet klom over de vensterbank op het aanrecht en opende de achterdeur. Het team glipte naar binnen.

Ondanks het feit dat ieder van hen de bouwtekeningen had bestudeerd, die na de bouw van het huis bij het kadaster waren opgeslagen, droegen ze toch *night-vision goggles* (NVG) voor het geval dat de eigenaar iets verbouwd zou hebben of er zelfs boobytraps waren geplaatst. Ze begonnen met de begane grond en bewogen langzaam van kamer naar kamer om zich ervan te verzekeren dat niemand de wacht hield, er geen mensen lagen te slapen, er geen struikeldraad of een stil alarm was geïnstalleerd.

Na tien minuten was de teamleider tevreden en leidde hij met een enkele hoofdknik een groep van vijf teamleden die uit één geheel leken te bestaan de nauwe trap op van wat duidelijk een doorsnee-vierkamergezinswoning bleek te zijn. De twee Amerikanen, die steeds verbijsterder raakten, bleven beneden. Dit was niet de manier waarop zij een duidelijk gevaarlijk nest van terroristen zouden hebben ingenomen. De bestorming van zo'n huis zou bij hen allang een paar lege magazijnen munitie hebben opgeleverd. Die Britten waren duidelijk een beetje gestoord.

De leden van het team die beneden waren gebleven, hoorden boven zich verbijsterde uitroepen. Direct daarna werden die gesmoord. Na tien minuten, waarin hij fluisterend zijn instructies gaf, maakte de teamleider voor het eerst rapport. Hij gebruikte geen internet of een mobiele telefoon – die berichten konden worden onderschept – maar een ouderwetse, versleutelde radio. 'Doel ingenomen,' zei hij zacht. 'Vier bewoners. We wachten op de zonsopkomst.' Degenen die hem hoorden, wisten exact wat er verder te

gebeuren stond. Het was allemaal gepland en geoefend.

De twee Amerikanen, allebei leden van de SEAL's van de Amerikaanse marine, brachten rapport uit aan de ambassade aan de zuidkant van de Theems in Londen.

De reden voor de harde overmeestering van het gebouw was simpel. Gezien de omvang van de schade aan de defensie van de gehele westerse wereld, viel het ondanks een week van geheime surveillance niet uit te sluiten dat er gewapende mannen aanwezig waren. Achter de schijnbaar onschuldige façade hadden zich terroristen, fanatici en huurlingen kunnen verschuilen. Dat was waarom het Regiment was gezegd dat er geen andere optie was dan een 'slechtste scenario'-operatie.

Maar een uur later nam de teamleider opnieuw contact op.

'Jullie geloven nooit wat we hier hebben gevonden.'

Zeer vroeg in de ochtend van 3 april 2019 ging er een telefoon in een eenvoudige slaapkamer op de zolder van de Special Forces Club in een anonieme stadswoning in Knightsbridge, een duur district van het Londense West End. De derde maal dat het toestel overging, ging het licht op het nachtkastje aan. De slapende man was klaarwakker en volledig in staat te functioneren, het resultaat van jarenlange training. Hij zwaaide zijn benen over de bedrand en keek naar het verlichte scherm voordat hij opnam. Hij wierp ook een blik op de klok naast de lamp. Vier uur 's ochtends. Sliep de vrouw dan nooit?

'Ja, excellentie?'

De vrouw aan de andere kant van de lijn had duidelijk helemaal niet geslapen.

'Adrian, het spijt me dat ik je zo vroeg wakker moet maken. Zou je om negen uur hier kunnen zijn? Ik moet de

Amerikanen ontvangen. Ik neem aan dat ze op oorlogspad zullen zijn en ik zou jouw inschatting en advies op prijs stellen. Ze worden om tien uur verwacht.’

Altijd die ouderwetse hoffelijkheid. Ze gaf een bevel, het was geen verzoek. Om het vriendelijk te houden, gebruikte ze zijn voornaam. Hij bleef altijd formeel.

‘Natuurlijk, mevrouw.’

Verder viel er niets te zeggen en de verbinding werd verbroken. Sir Adrian Weston stond op en liep naar de kleine maar efficiënte badkamer om zich te douchen en te scheren. Om halfvijf liep hij naar beneden, langs de portretten in zwarte lijsten van alle agenten die tijdens de nazibezetting van zo lang geleden Europa waren binnengekomen en nooit waren teruggekomen, knikte naar de nachtportier achter de receptie en ging naar buiten. Hij kende op Sloane Street een hotel met een café dat de hele nacht geopend was.

Op een mooie herfstochtend iets voor negen uur ’s morgens, op 11 september 2001, verliet het tweemotorige Amerikaanse passagiersvliegtuig van American Airlines vlucht 11, dat vanuit Boston op weg was naar Los Angeles, zijn koers in het luchtruim boven Manhattan en boorde zich in de noordelijke toren van het World Trade Center. Het was onderweg gekaapt door vijf Arabieren die in dienst stonden van de terreurbeweging Al Qaida. De man aan de knuppel was een Egyptenaar. Hij werd ondersteund door vier Saudi’s, die gewapend met stanleymessen het cabinepersoneel hadden overmeesterd en de cockpit hadden weten binnen te dringen.

Een paar minuten later verscheen er een ander passagierstoestel veel te laag in het luchtruim boven New York. Dit was United Airlines vlucht 175, die ook vanuit Boston

op weg was naar Los Angeles, eveneens gekaapt door vijf Al Qaida-terroristen.

Amerika en, binnen een paar seconden, de rest van de wereld keken ongelovig toe hoe de gebeurtenis die aanvankelijk een tragisch ongeval leek in feite iets heel anders bleek te zijn. De tweede Boeing 767 boorde zich met opzet in de zuidelijke toren van het World Trade Center. Beide vliegtuigen veroorzaakten fatale schade in het middelste gedeelte van de gebouwen. Mede door de brandstof van de beide toestellen ontstonden er felle branden en begonnen de stalen steunbalken die het gebouw overeind hielden te smelten. Om één minuut voor tien stortte de zuidelijke toren in en veranderde in een berg roodgloeiend puin, een halfuur later gevolgd door de noordelijke toren.

Om zeven minuten over halftien boorde American Airlines vlucht 77, vanuit Washington Dulles International Airport met volle brandstoftanks eveneens op weg naar Los Angeles, zich in het Pentagon, aan de Virginia-kant van de Potomac. Dit toestel was ook gekaapt door vijf Arabieren.

Het vierde toestel, United Airlines vlucht 93, vanuit Newark op weg naar San Francisco, en eveneens in de lucht gekaapt, werd door de passagiers terugveroverd, maar te laat om het toestel nog te redden. Het stortte met de fanatieke kaper nog aan de knuppel neer in een weiland in Pennsylvania.

Voor zonsondergang die dag, die nu simpelweg bekendstaat als 9/11, vonden iets minder dan drieduizend Amerikanen en anderen de dood. Onder de doden bevonden zich de crews en passagiers van alle vier de vliegtuigen, bijna iedereen in de twee wolkenkrabbers van het World Trade Center en honderdvijfentwintig mensen in het Pentagon. Plus de negentien terroristen die zelfmoord hadden ge-

pleegd. Die dag bleef Amerika niet geschokt maar getraumatiseerd achter. En dat is het nog.

Als een Amerikaanse regering zo hard wordt getroffen, doet het twee dingen. Het eist wraak en het geeft geld uit.

Tijdens de acht jaar van het presidentschap van George W. Bush en de eerste vier jaar van dat van Barack Obama, gaven de Verenigde Staten een triljoen dollar uit aan het opzetten van het meest logge, meest geduplicateerde en waarschijnlijk meest inefficiënte nationale veiligheidssysteem dat de wereld ooit heeft gezien.

Als de negen binnenlandse veiligheidsdiensten van de vs en de zeven buitenlandse diensten hun werk in 2001 zouden hebben gedaan, dan zou 9/11 nooit hebben plaatsgevonden. Er waren inlichtingen, hints, rapporten, tips, aanwijzingen en eigenaardigheden die werden genoteerd, gerapporteerd, geregistreerd en genegeerd.

Na 9/11 volgde een explosie van uitgaven die werkelijk adembenemend is. Er moest iets gedaan worden, en het moest zo gedaan worden dat het Amerikaanse volk het duidelijk kon zien. En zo geschiedde. Een hele serie nieuwe diensten werd opgezet om het werk van de bestaande diensten te dupliceren en nog eens over te doen. Er verrezen duizenden nieuwe wolkenkrabbers, hele steden, die voornamelijk in het bezit waren van en werden geëxploiteerd door privéondernemingen, die allemaal een graantje van de eindeloze stroom dollars wilden meepikken.

De overheidsuitgaven aan dat ene, overall aanwezige woord 'veiligheid' ontploften als een atoombom op het atol Bikini, wat allemaal zonder morren werd betaald door de onnozele Amerikaanse belastingbetalers, die altijd goed van vertrouwen en vol goede moed waren. De hele exercitie leverde een explosie aan rapporten op, zowel op papier als online, die zo omvangrijk was dat hooguit zo'n tien procent

ervan ooit is gelezen. Er zijn, ondanks de enorme bedragen die aan salarissen worden uitgeven, simpelweg niet voldoende mensen en niet voldoende tijd om al die informatie te verwerken. En er gebeurde nog iets in die twaalf jaar. De computer en zijn archieven, de databank, namen de wereld over.

Toen de Engelsman die nu op zoek was naar een vroeg ontbijt op Sloane Street nog een jonge officier was bij de paratroepen, en later bij MI6, werden rapporten op papier geschreven en op papier opgeslagen. Het kostte tijd en de opslag kostte ruimte, maar penetratie, het kopiëren of verwijderen en stelen van geheime documenten – spionage dus – was moeilijk en de hoeveelheid die in één keer uit een archief kon worden gehaald was betrekkelijk gering.

Tijdens de Koude Oorlog, die zogenaamd in 1991 werd beëindigd met de Sovjet-hervormer Michail Gorbatsjov, konden de grote spionnen zoals Oleg Penkovski niet meer documenten meenemen dan ze zelf konden dragen. Vervolgens kwam de Minox-camera en met de microfilm konden tot honderd documenten in een klein blikje worden verborgen. De microfoto maakte documenten nog kleiner en makkelijker te vervoeren. Maar de computer bracht een ware revolutie teweeg.

Toen de overloper en verrader Edward Snowden naar Moskou vloog, had hij vermoedelijk anderhalf miljoen documenten bij zich op een memorstick die klein genoeg was om voor een douanecontrole in de menselijke anus verborgen te worden. ‘In onze dagen,’ zoals veteranen dat graag noemen, zou daarvoor een kolonne vrachtwagens nodig zijn geweest en een konvooi dat de poort verlaat, springt behoorlijk in het oog.

Dus, toen de computer het van de mens overnam, werden de archieven die triljoenen geheimen bevatten in databan-

ken opgeslagen. Toen de complexiteit van die mysterieuze dimensie die cyberspace wordt genoemd steeds griezeliger en gecompliceerder werd, waren er steeds minder mensen die begrepen hoe het werkte. En met dezelfde snelheid veranderde ook de misdaad. Winkeldiefstal veranderde in financiële oplichterij tot de computerfraude van vandaag, waarmee meer rijkdom wordt vergaard dan ooit tevoren in de financiële geschiedenis. Als gevolg daarvan kennen we in de moderne wereld geautomatiseerd verborgen rijkdom, maar ook de computerhacker. De dieven van cyberspace.

Maar sommige hackers stelen geen geld; ze stelen geheimen. Dat is waarom een Engels-Amerikaans Special Forces-team in het holst van de nacht een onschuldig uitzierende woning in een buitenwijk van een klein Engels provincie-stadje binnenviel en de bewoners in hechtenis nam. En waarom een van de militairen in de radio fluisterde: 'Jullie geloven nooit wat we hier hebben gevonden.'

Drie maanden voor de inval ontdekte een team Amerikaanse computerexperts van de National Security Agency in Fort Meade, Maryland, iets wat zij ook niet konden geloven. De geheimste databank in de vs, en waarschijnlijk in de hele wereld, was blijkbaar gehackt.

Fort Meade is, zoals uit het woord 'Fort' al blijkt, technisch gesproken een militaire basis. Maar het is veel meer dan dat. Het is de thuisbasis van de gevreesde National Security Agency, of NSA. Afgeschermd van nieuwsgierige blikken door bossen en afgesloten toegangswegen, is het zo groot als een stad. Maar in plaats van door een burgemeester wordt het bevel er gevoerd door een viersterrengeneraal.

Het is de thuisbasis van alle inlichtingendiensten die bekendstaan als ELINT, oftewel elektronische inlichtingendiensten. In de gebouwen van deze dienst staan lange rijen

computers die de wereld afluisteren. ELINT onderschept, luistert, neemt op, slaat op. Als het iets onderschept wat gevaarlijk is, dan waarschuwt het.

Omdat niet iedereen Engels spreekt, vertaalt het elke taal, dialect en Bargoens dat op de planeet Aarde wordt gebruikt. Het versleutelt en decodeert. Het verzamelt alle geheimen van de vs en slaat die op in een serie supercomputers, die de meest clandestiene databank van het land vormen.

Deze databanken worden niet alleen met de normale veiligheidsmaatregelen beschermd, maar door firewalls die zo gecompliceerd zijn dat de groep mensen die ze heeft ontworpen en ze dagelijks in de gaten houdt ervan overtuigd was dat ze ondoordringbaar waren. Tot een van de beschermengelen van de Amerikaanse digitale ziel op een dag vol ongeloof naar het bewijs voor hem keek.

Ze controleerden alles, en toen nog eens. Dit was onmogelijk. Het was gewoon niet mogelijk. Ten slotte hadden drie van hen geen andere keuze dan een afspraak met de generaal te maken om zijn dag volledig te bederven. Het zenuwcentrum van hun databank was gehackt. In theorie waren de toegangscodes zo gecompliceerd dat niemand zonder die codes tot de supercomputers zou kunnen doordringen. Niemand kon langs de beveiliging komen die bekendstond als de *air gap*. En toch was het iemand gelukt.

Wereldwijd vinden er duizenden aanvallen van hackers per dag plaats. Het grootste gedeelte daarvan betreft pogingen om geld te stelen. Er vinden pogingen plaats om de bankrekeningen van burgers te hacken, die dachten dat hun spaarcentjes daar veilig zouden zijn. Als deze hacks succesvol zijn, dan kan de hacker zich als de rekeninghouder voordoen en de computer van de bank opdracht geven het geld naar zijn eigen rekening over te maken, vele duizenden kilometers en meestal vele landen ver weg.

Alle banken, alle financiële instellingen, moeten tegenwoordig een beveiligingsmuur rond de rekeningen van hun klanten optrekken, meestal in de vorm van een gecodeerd persoonlijk identificatienummer dat de hacker niet kent, en zonder dit nummer weigert de computer van de bank ook maar een cent over te boeken. Dit is een van de prijzen die de wereld betaalt voor haar totale afhankelijkheid van computers. Het is uitermate vervelend, maar het is beter dan bestolen te worden, en een van de onomkeerbare feiten van het moderne leven.

Andere sabotagepogingen zijn puur kwaadwillend. Een databank die is binnengedrongen kan de opdracht krijgen om chaos te veroorzaken of vast te lopen. Dit gebeurt meestal door zogenaamde malware of een Trojaans paard. Ook dit kan enkel voorkomen worden door firewalls rond de databank op te trekken, die de hacker dwarsbomen en het computersysteem beschermen.

Sommige databanken zijn zo geheim en van zulk vitaal belang, dat de veiligheid van een heel land ervan af kan hangen of ze voldoende tegen cyberaanvallen zijn beschermd. De firewalls zijn zo gecompliceerd dat degenen die ze hebben ontworpen het als onmogelijk beschouwen om erdoorheen te breken. Ze bestaan niet alleen uit een hele serie willekeurige letters en cijfers, maar ook uit hiërogliefen en symbolen, die als ze niet in precies de juiste volgorde staan iedereen de toegang weigeren, behalve de computeroperator die precies de juiste code invoert.

Zo'n databank vormt het hart van de National Security Agency in Fort Meade, waarin triljoenen geheimen opslagen zijn die van vitaal belang zijn voor de veiligheid van de vs.

Het kraken van de computer werd natuurlijk in de doofpot gestopt. Er was geen andere keuze. Dit soort schandalen

kan carrières breken en dat is nog maar het goede nieuws. Er kunnen ministers door vallen, ministeries kapotgaan, en hele regeringen aan het wankelen gebracht worden. Maar hoewel het voor het grote publiek geheim werd gehouden, en vooral voor die etters van de pers, moest het Oval Office wel op de hoogte worden gebracht.

Toen de enormiteit van wat er was gebeurd eindelijk tot de man in het Oval Office doordrong, werd hij kwaad – razend. Hij vaardigde een presidentieel bevel uit. *Vind hem. Stop hem ergens in een cel. In een superbeveiligde gevangenis, ergens ver onder de rotsen van Arizona. Voor altijd.*

Een jacht van drie maanden op de hacker volgde. Omdat het Britse equivalent van Fort Meade, dat bekendstaat als Government Communications Headquarters, ook van wereldklasse is en de Britten per slot van rekening bondgenoten zijn, werd de GCHQ al in een vroeg stadium om zijn medewerking gevraagd. De Britten stelden een speciaal team samen dat zich enkel met deze taak zou bezighouden, geleid door dr. Jeremy Hendricks, een van de beste cyber-specialisten die ze hadden.

Dr. Hendricks maakte deel uit van de staf van het British National Cyber Security Centre, of het NCSC, in Victoria in het centrum van Londen, een afdeling van het hoofdkwartier van de Government Communications in Cheltenham. Zoals de naam al suggereert, specialiseert het zich in het voorkomen van hacks. En zoals alle bewakers moet het de vijand bestuderen, de hacker. Daarom vroeg sir Adrian advies aan Ciaran Martin, de directeur van het NCSC. Hij gaf sir Adrian grootmoedig maar toch met tegenzin toestemming om dr. Hendricks van hem te stelen, omdat hij ervan overtuigd was dat dit slechts tijdelijk zou zijn.

Jeremy Hendricks was een volwassen man in een wereld

waarin tieners meer en meer het voortouw namen. Hij was over de veertig, slank, netjes en afstandelijk. Zelfs zijn collega's wisten maar weinig over zijn privéleven en dat was precies zoals hij het graag wilde. Hij was homoseksueel, maar liet daar nooit iets van merken. In plaats daarvan had hij voor een rustig, celibatair leven gekozen. Zodoende kon hij zich volledig op zijn twee passies concentreren: zijn computers, die tevens zijn beroep waren, en zijn tropische vissen, die hij in een aquarium kweekte en in zijn flat in Victoria verzorgde, op loopafstand van zijn werk.

Hij was afgestudeerd aan de universiteit van York, waar hij computerkunde had gestudeerd, had daarna zijn doctoraal gehaald, en vervolgens nog een aan het Massachusetts Institute of Technology, voor hij naar Groot-Brittannië was teruggekeerd, waar hij direct een baan had gekregen bij de GCHQ. Zijn specialiteit was het opsporen van de kleinste spoorlijnen die hackers vaak achterlaten en waarmee, hoe voorzichtig ze ook zijn, uiteindelijk hun identiteit kan worden vastgesteld. Maar de cyberterrorist die de computer in Fort Meade had weten binnen te dringen, had hem bijna verslagen. Na de inval in dat huis in die buitenwijk ten noorden van Londen, was hij een van de eersten die toegang tot het huis had gekregen, omdat hij een hoofdrol had gespeeld in het vinden van de bron van de hack.

Het probleem was geweest dat er bijna geen aanknopingspunten te vinden waren. Er waren weleens eerder hackers geweest, maar die waren al snel opgespoord. Maar dat was voordat een groter aantal en beter ontworpen firewalls het binnendringen in de computers bijna onmogelijk hadden gemaakt.

Deze nieuwe hacker had geen enkel spoor achtergelaten. Hij had niets gestolen, niets gesaboteerd, niets vernietigd. Hij leek te zijn binnengekomen en om zich heen te hebben

gekeken en was daarna weer vertrokken. Er was geen vitaal IP gevonden, het internetprotocol dat als identificatienummer dient, een adres.

Ze bekeken alle bekende precedentes. Was er ooit eerder iemand een databank op deze manier binnengedrongen? Ze maakten gebruik van hoogwaardige analytische data. Een voor een sloten ze de bekende hackerfabrieken in de wereld uit. Het waren niet de Russen, die vanuit de wolkenkrabber aan de rand van Sint-Petersburg werkten. Het waren niet de Iraniërs, niet de Israëli's, en zelfs niet de Noord-Koreanen. Die waren allemaal actief in de wereld van het hacken, maar ze hadden allemaal hun eigen specifieke kenmerken, zoals het handschrift van een marconist die een morsecode verzendt.

Ten slotte meenden ze een half IP te hebben gevonden in een gelieerde databank, als een halve vingerafdruk die een politie-inspecteur weet te vinden. Het was niet voldoende om iemand te kunnen identificeren, maar genoeg om een match te vinden als het nog eens zou gebeuren. De derde maand konden ze niets anders doen dan wachten. En de vingerafdruk dook nog eens op, ditmaal in de gehackte databank van een wereldwijd opererende bank.

Deze hack riep weer een nieuw raadsel op. Wie het ook was gelukt om de databank binnen te dringen, had gedurende de tijd dat hij binnen was geweest de mogelijkheden tot zijn beschikking om honderden miljoenen naar zijn eigen rekening ergens ver weg over te boeken en het vanaf daar voorgoed weg te sluisen. Maar er was niets gebeurd. Net als in Fort Meade had hij niets gedaan, niets gesaboteerd, en niets gestolen.

De hacker deed dr. Hendricks aan een klein kind denken dat in een speelgoedwinkel rondloopt en nadat hij zijn nieuwsgierigheid bevredigd heeft weer naar buiten loopt.

Maar in tegenstelling tot de hack in Fort Meade had hij ditmaal een klein spoor nagelaten, dat Hendricks had opgemerkt. Tegen die tijd had het team zijn prooi al een bijnaam gegeven. Hij was bijna niet te vangen en dus noemden ze hem de Vos. Maar toch, een match was een match.

Zelfs vossen maken fouten. Niet vaak, maar af en toe. Wat Hendricks had gevonden was een deel van een IP, dat overeenkwam met het halve IP dat ze in de gelieerde databank hadden gevonden. Samen vormden ze een geheel. Ze volgden het spoor terug en dit bracht het Britse contingent in grote verlegenheid, want het spoor leidde naar Engeland.

Voor de Amerikanen vormde dit het bewijs dat er in het Verenigd Koninkrijk een soort invasie had plaatsgevonden, een overname van een gebouw door buitenlandse saboteurs met ongelooflijke talenten, misschien zelfs huurlingen die voor een buitenlandse macht werkten, en die zeer waarschijnlijk gewapend zouden zijn. Ze wilden het gebouw gewapenderhand bestormen.

Aangezien de hacker zich scheen schuil te houden in een vrijstaande woning in een rustige buitenwijk van het provinciestadje Luton, net ten noorden van Londen, wilden de Britten een stille, onzichtbare bestorming in het holst van de nacht, die geen alarmbellen zou doen afgaan en waar geen publiciteit uit zou voortkomen. Uiteindelijk kregen zij hun zin.

De Amerikanen stuurden een team van zes SEAL's, die onder de hoede van de militair attaché, zelf een marinier uit de vs, werden ondergebracht in de ambassade, en ze stonden erop dat er ten minste twee leden van hun team met de SAS mee naar binnen zouden gaan. En zo gebeurde het uiteindelijk en geen van de burens had ook maar het vaagste idee van wat er was gebeurd.

Er werden geen buitenlanders, geen huurlingen, en geen

gewapende mannen aangetroffen. Enkel een gezin bestaande uit vier mensen die diep lagen te slapen. Een totaal verbijsterde accountant, die was geïdentificeerd als de heer Harold Jennings, zijn vrouw, Sue, en hun twee zoons, Luke van achttien, en Marcus van dertien.

Dat was wat de sergeant van de SAS 's morgens om drie uur had bedoeld. 'Jullie geloven nooit...'